

Een zaterdag

Alles in mij vertelt me dat ik op zaterdag thuis wil blijven.

Laat opstaan, op mijn gemak aan mijn tenen zitten peuteren...

maar ja.... soms... We hadden al vroeg de trein genomen. Vanaf een hol klinkend verlaten stationnetje moesten we nog ruim twintig minuten lopen door een vlak niets zeggend landschap, in kil lenteweer dat nog geen duidelijk besluit scheen te nemen. Het wegdek was nog nat van de regen, maar af en toe brak de zon door. Guitig bescheen hij afwisselend helder witte wolken en bijna zwarte wolken. Het spel van de nieuwe dag daarboven was in volle gang. Ikzelf had daar nog geen deel aan. Weggedoken in mijn warme regenjack met nog een wolle das om mijn hals geslagen liep ik op het gladde asfalt zonder te bedenken dat ik ergens heen ging.

Met een slingerbocht in de weg dook er ineens een gebouw op. Een wit hoog naar de wolken toe reikend klooster. Ongelooflijk! Niets in het landschap had het verraden. Ik was ineens wakker.

Ons groepje, de redactie van een jeugdblad, belde aan. Een zware eikenhouten deur ging langzaam open. En daar stond ze dan. Ze had ons uitgenodigd. Enkele maanden geleden was ze met een aantal anderen in dit leegstaande klooster komen wonen.

Het negentiende eeuwse gebouw was opgekocht door een Stichting. Je kon er gratis je intrek in nemen op voorwaarde dat je mee zou werken aan het onderhoud van dit kolossale bouwwerk en de omliggende terreinen. Behoedzaam schoven we langs immens hoge witte muren de keuken in. Die was ook wel hoog, maar lekker warm en het rook er naar koffie en soep. Op de zware licht eikenhouten tafel pronkte een stevige slagroomtaart. De tongen kwamen los. We bestormden onze gastvrouw me vragen over de plek waar we terecht gekomen waren. Na de koffie nam ze ons mee.

Alle gangen, smal of breed, hadden grote zwart glimmende tegels op de vloer. Dit contrasteerde des te sterker met de hoge witte muren, omdat de zon door een deur naar binnen piepte. Hij had het intussen met zijn guttigheid gewonnen op de wolken. De binnentuin geurde van het vocht en de lentebloemen. Narcissen, hyacinthen, anemonen kleurden de randen van een groot rechthoekig grasveld. Her en der fruitbomen met bloesemknoppen die op springen stonden. Midden op dat grasveld een gigantisch kruisbeeld, dat zich zwart en grimmig aftekende tegen een helder blauwe net schoongepoetste lucht. Het is een nonnenklooster geweest, vertelde onze gastvrouw, van een contemplatieve orde. Vandaar die besloten binnentuin en die smalle tussengangen in het gebouw. Ze mochten immers niemand van de buitenwereld zien of spreken. De laatste vier zusters, voegde ze er aan toe, zijn hoogbejaard en daarom niet meer in staat om hier te blijven wonen. Was de vroege lente zo kil, of werd ik kil van deze omgeving? Hoe dan ook, ik was blij dat we weer terugliepen naar de warme keuken.

We gingen aan de slag. er moesten acht nieuwe thema's worden bedacht voor de nummers van het komende jaar. Daar kwam nog bij dat mij gevraagd was een kleine workshop creatief schrijven te geven voordat we aan het eigenlijke werk zouden beginnen. Het was de zon speels gelukt om de wolken te verdrijven. Misschien zou het mij lukken eenieder warmte te geven dankzij het spelen met woorden. En jawel hoor, de kleine gedichtjes rolden met gemak over de licht eikenhouten tafel. Het speelse kreeg de overhand. De thema's borrelden, pruttelden even vrolijk als de soep op het vuur. Tijdens een pauze, nieuwsgierig als we waren, namen we een kijkje in nog een ander gedeelte van het gebouw. Ik liep heel voorzichtig door de gangen, als wilde ik de zwarte tegels niet storen in het glimmen. De geest van de niet meer aanwezige zusters be kroop mij. Onze gastvrouw liep vastberaden voorop. Ze leidde ons naar de bibliotheek. Dit keer een ruimte met een laaghangend balkenplafond. De vriendelijke kleine ramen keken, hoe kan het ook anders, uit op de binnentuin. Het leek alsof ze het gigantische kruisbeeld verkleinden. De kasten langs de wanden waren gevuld met rijen en rijen boeken, alle keurig verpakt in verschoten rood kaftpapier. Zwarte blokletters duiden de titels en de bibliotheeknummers.

Contemplatie, mystiek, het mystieke leven van...- Hier zie je, klonk plotseling de stem van onze gastvrouw, hoe het gebouw geleden heeft onder de regen kogels van de Tweede Wereldoorlog. Kijk maar naar de kogelgaten, zelfs in de boeken.

Ik kreeg het weer koud. Die verdwenen zusters waren hier nog helemaal niet weg.

Ik durfde de boeken niet aan te raken. In de warme keuken worden de voorbereidingen getroffen voor de barbecue. Vlijmscherpe messen glijden over de vleesplankjes.

De spiesjes tikken tegen elkaar. Dit alles onder toezicht van de acht nieuwe thema's, die in grote letters op de flappen terecht gekomen waren. Borden en wijnglazen werden naar de galerij rondom de binnenplaats gebracht. Daar rook het al naar houtskool. Met mijn jas aan warmde ik mijn handen boven de vuurtjes. Ik kreeg een stoel, een bord op mijn schoot. En daar werden gebraden stukjes vlees, hamburgertjes, karbonaadjes met wat sausjes op gemikt. Achter mijn rug, die koud bleef, een eindje verderop het reusachtige kruisbeeld. Het voelde vast dat ik mijn wrede tanden in al dat vlees zette. Mijn kin droop van het vet. Ik veegde het weg met een papiertje. Ik wilde huilen, schoppen, schreeuwen, maar zat daar als genageld op mijn stoel. Op mijn schoot nog steeds een bord met al of niet afgekloven ribben en in mijn ene ijskoude hand een glas rode wijn. Ik kreeg geen hap meer door mijn keel. Ik kan nu eenmaal niet uit de voeten met dat kruisbeeld. Waar je ook komt, in elke kerk, hangt die gemartelde man. Het zal je maar gebeuren: een doornen kroon, nagels door je handen en voeten. Allicht dat hij vlak voor zijn dood sprak: -Mijn God, waarom hebt gij mij verlaten? Licht het aan mij dat ik daar nu zo weinig mensen over zie huilen? Die verdwenen zusters misschien? Maar die hadden het al zo druk met hun eigen lijden. Stel je voor, met niemand van de buitenwereld ooit te mogen praten. Ik moet er niet aan denken. Ik vroeg om nog een glas wijn en nog een. In de keuken werd druk gekletst, gelachen en gebabbeld. Ik hoorde niet meer wat er gezegd werd, diep gezonken als ik was in mijn gepeins. Ik droogde het ene hete bord na het andere af. Het was al bijna donker toen we terugliepen naar het station. De vrij smalle asfaltweg kronkelde door het akkerland. Ik draaide me nog even om. Het hoge witte gebouw ving nog net het laatste licht. Het stond daar doelloos in de leegte. Nog steeds voelde ik door de muren heen dat reusachtige kruisbeeld.

Er zou nu wel niemand meer in die tuin lopen. Trouwens, hoe hebben die zusters dat kruisbeeld ooit kunnen schoonpoetsen? Het gebouw stond daar wel op aarde, maar het aardde niet. Het was nu helemaal donker geworden.

Gelukkig, nu kon ik even ongemerkt huilen. <<

© auteur : Ank van der Ben.

De tekst kan auteursrechtelijk zijn beschermd.

home

dichtframe **home** F11 standby

Ter herinnering aan Folkert de Jong.

Indirect.

In het hoog gelegen venster,
zijn grijze vlakken gebrand.
Zacht zonlicht
kleurt goud
in de glans
van
diep donker hout.

Naden,
lijnen,
contouren,
ook de mijnen,
verdwijnen.

Mat goud
ontluikt alom
uit de glans
van
diep donker hout.

© Ank van der Ben.
1 januari 2004.

'Indirect' - de tekst kan auteursrechtelijk zijn beschermd

 AKKV info-frame studio 68

Ank van der Ben

studio68-dependance / tekst

◀ Ankie van der Ben ondertekent haar werk met Ank van der Ben, Geboren te Eindhoven in 1955. Getogen in Brussel. Deze stad bood scholieren heel veel mogelijkheden om tentoonstellingen, theaters en concertzalen te bezoeken. Bovendien werd dit flink gestimuleerd door de docenten op school. Ik houd daar goede herinneringen aan over. Heel wat artistieke evenementen werden door de leerkracht en opgepakt om er extra lessen aan te besteden. Na het behalen van mijn eindexamen Atheneum, afdeling gymnasium, koos ik muziek als hoofdvak.

Ik speelde al vanaf mijn elfde jaar cello. Mijn familie trok naar Nederland terug. Ook daar bleef de cello mijn hoofdvak. Toch bleef ik aarzelen tussen de cello en een literaire opleiding. Gaandeweg kreeg de taal mijn voorkeur en ik besloot Franse taal en letterkunde te gaan studeren aan de Universiteit te Utrecht. Hoewel ik het ellendig vond om literatuur we tenschappelijk te moeten benaderen, heb ik geen moment spijt gehad van deze keuze.

Ik leerde exact omgaan met allerlei vormen van kunst en kreeg ook trek in filosofie. De drang vorm te kunnen geven aan alles wat mij aangeboden werd, groeide met de dag in sterkte. Vlak na mijn kandidaatsexamen werd ik blind. Ik maakte mijn doctoraalstudie af in best ingewikkelde omstandigheden. De herinnering aan wat ik tot mijn 26ste jaar had kunnen zien, aangevuld met het kleine beetje licht, dat ik nog steeds waarneem, maakte, dat ik niet anders meer kon dan daar vorm aan te geven.

Academie voor Expressie, Instituut voor taalexpressie, Werkplaats voor Bijbelse spiritualiteit en Kreativiteit, de Santenkraam, het geven van cursussen in VertelKunst, creatief schrijven, dichtkunst, rondtrekken met eigen programma's, vergezeld door de cello. En de linoleumsneden gingen mijn gedichten vergezellen... herstel; mijn gedichten en mijn verhalen vergezellen. Deze zintuiglijke manier van omgang met heden en verleden maakt dat ik de vragen leef, het hele leven voor mij een gebed is. Deze stille spiritualiteit deed mij aansluiting zoeken bij de Quakers.

Ank van der Ben.
4 mei 2004.

◀ [terug](#)

persoonlijk :

site

email

studio68

dependance

AKKV - De tekst kan auteursrechtelijk zijn beschermd.